

Çocukça Sevebilmek

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Eylül 2024

Çalıntı bir nakarat aşkın v/edası

Çemkiren yalnızlığa

Dolunayın semaya ektiği ışığın haznesi

“Hasret türkülerinin sonu neden hep üç noktadır bilir misin? Çünkü kalan, gidene dair dönme ümidini hiç yitirmez. (...) Ne son noktayı koymaya cesaret edebilir ne de bir harf yazacak dayanak bulabilir. Şiiri pek tabii kalan yazar. Çünkü giden mısra mısra gitmiştir. Şiir gidenin ta kendisidir.

Son bakışı, son gülüşüdür.

(Tüm bunların) Güzelliği ise son olduğunu bilmemesidir.

Umarsız, içinden geldiği gibi ve yarınısız...”(Alıntı)

Algı eşiğinde saklı yarım-ayım andıkça kalan yarımı ar bildikçe yaramı...

İnce uçlu derinden bir acıyı açamadığım kadar içimi.

Yörüngem mubah...

Eksenim kaygan.

Ayaklarım ve ağrı eşiğim bağrıma bastığım yürek yaralarım.

Bir yanılğı.

Bir yapıntı.

Hüznün başşehri ve şairin içindeki çocuğa vedası.

Minnnet etmeden yaşıyan şair sanmayın ki sadece müptela şiire...
Neye mazhar ise ilham ve işte ruhundaki kırık beşığı tıngır mıngır sallayan şairin hezimetini.
Bir dekor misali yaşam sözcüklerde metafor.
Kalıntısı dünün kasırgası ömrün kaygı eşığı ve şair beklemede.
Hüznüne layık şiirler yazmalı hem şair ve özgüvenine şerh düşülesi bir örüntüden çıkan yola kaderin yapıcı kederinde saklı ansızın edilen o veda.
Kordan heceler.
Kayıtsız kalamadığı kadar şair dünyadaki şerre.
O minval ki katık ettiği ruhu.
O mihenk taşı ki baş koyduğu umudu.
Şair öfkeli.
Şair hırçın.
Şair sevdalı.
Hele ki şair bir ömre susku ekip de başkaları konuşup hüküm vermişken şairin yerine.
Niyeti belli.
Kaybolup gittiği kadar da gençliği.
Hüsran bir umman.
Şafaksa nöbet bitimi.
Seyrüseferinde yolculuğun aslında şairin yol bildiği ne ki elbet çok da belli.
Satırlar bir nüans.
Aşk hazan yüklü.
Hercai değil duygular ve işte eşlik eden nidalar bazense karambole giden rüyalar.
Göğün menşei.
Yerkürenin katmanları.
Sözcüklerse yüreğin radarı.

Mutlak.
Mutluluk ve de.
Mahzen.
Mihrabı aslında dünya denen gezegen.
Hiçlik katsayısı şiirin ölçütü iken iç âlemin neferi kalemin ayak sesi.
Çocuk sırtında taşıdığı.
Çocuk ruhunun yaşadığı yaşattığı huzura eşlik eden.
Çocuk belki de bir katarsis çocuk kalmak çocuk bilmek iç âlemi.
Her halükarda çocukça sevebilmek...

İnsan her daim dudak büzen bir çocuğu taşır içinde. Onu tatmin etmeye çalışmak okyanusu kulaç atarak geçmek gibidir. Kıyıda kuma yazı yazmak... Tek dalgaya bakar silinmesi... Geriye, çökmüş omuzların, yorgun yüreğin kalır.